

ETERNITY VILLAGE

by PACHARA PIYASONGSOOT

พชร ปิยะทรงสุทธี

จากกายวิภาคแห่งความเจ็บจนสู่หมู่บ้านนิจนิรันดร์ทวิวย

ภูมิทัศน์จิตรกรรมเชิงการเมืองและสังคมแห่งความเหลื่อมล้ำ

ขณะที่กำลังเขียนต้นฉบับให้กับผลงานจิตรกรรมชุดหมู่บ้านนิจนิรันดร์ของ พชร ปิยะทรงสุทธี นั้น ผู้คนบนโลกทั้งผองต่างประสบชะตากรรมกับโรคห่าดำปอดหรือ Covid19 ที่กำลังอาละวาดพาดพิ่นก้นกือชีวิตของผู้คนนับแสนๆ ผลกระทบอันหนักหน่วงใหญ่หลวงจากโรคห่าดำปอดครั้งนี้เริ่มมาตั้งแต่ปลายปี 2562 แต่ไม่มีประเทศไหนตระหนักในสัญญาณเตือนภัยที่คืบคลานรุกไล่ลามไปทีละอาณาเขตของประเทศทั่วโลก เริ่มมาจากเมืองอุฮั่น จีนแผ่นดินใหญ่ แผลขยายออกไปอย่างรวดเร็วราวกับไฟพรลัยกัลป์ไหม้ล้างโลก โศกนาฏกรรมโรคห่าดำปอดหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่เดือนมีนาคม 2563 เป็นต้นมาและไม่มีทีท่าว่าจะหยุดการแพร่เชื้อไปได้ง่ายๆ อีกสิ่งที่ตามมาคือเชื้อโรคห่าดำปอดก็คือ พลังอำนาจการควบคุมจากรัฐที่รุกคืบขยายกลไกการควบคุมประชาชนให้หวาดผวากับการโฆษณาถึงภัยอันตรายจากโรคร้ายจนเกินเหตุ

สภาวะเศรษฐกิจ สังคม วิถีชีวิตการดำรงอยู่ของผู้คนต่างตกอยู่ในสภาพสาหัสขาดความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นทุกหย่อมย่านปานอสุรียบาดาลลงกลางกระบิลโดยที่ยังไม่ทันตั้งตัว ถึงโมงยามนี้ยังไม่มีสัญญาณใดๆ ว่าโรคห่าดำปอดจะห่างหายไปจากผู้คน มีหน้าซ้ำพิชทางเศรษฐกิจ สังคมที่พังพินาศยังกระหน่ำซ้ำเติมประชาชนคนชั้นล่างแทบจะโง่หัวไม่ขึ้น

ภาพแห่งชีวิตที่มีสีสัน วันคืนที่รื่นรมย์เมื่อปีก่อนๆ นั้นยากที่หวนคืนให้เห็น ทุกครั้งคราที่หายนะขนาดมหึมาถล่มโลก ผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมอันดับต้นๆ ก็คือประชาชนคนรากหญ้าที่ไม่มีสิทธิหรือหลักประกันใดๆ ในสังคมแห่งการบริโภคนิยมที่จำเป็นต้องมีทรัพย์สินเงินทองเป็นอาภรณ์ค่าจุนต้นทุนชีวิต แต่สำหรับประชาชนคนสามัญนั้น นอกจากแรงงาน พลังแรงงานที่ติดตัวเพื่อทำงานแลกเงินให้มีชีวิตอยู่วันต่อวัน นอกนั้นคือไม่มีอะไรที่จะเป็นหลักประกันให้มีลมหายใจต่อไปได้

ภาระอันหนักอึ้งที่แสนมีดมนอนธการในยามที่การหยิบน่วยเหลือกลายเป็นการให้ทาน ความเป็นมนุษย์ถูกลดทอนเหลือเพียงแรงงานส่วนเกินของระบบอันแสนอำมหิตทั้งจากกลไกของรัฐและวิถีชนชั้นสวะของทุนบริโภคนิยมที่ถูกหยิบน่วยให้โดยไม่มีเงื่อนไข การต่อรอง การปลัดที่นาคาที่อยู่เพื่อมาแสวงหาทรัพย์สินจากการขายแรงงานราคาถูก

จึงเป็นทางเลือกบังคับอย่างไรตัวตนเสมือนหนึ่งคุณค่าราคาคนที่ไร้เงาราวกับไม่มีชีวิตกาลเทศะคือพื้นที่ของแดนสนธยาที่มีอาณันวันหรือโมงยามของตัวเองได้ ไม่มีพื้นที่ให้ครอบครองใดๆ ผู้คนนับแสนๆ มีเรือนร่างเสมือนดังวัตถุไร้แรงยึดเหนี่ยวลอยคว้างคว้างอยู่กลางเวลาระหว่างแสงก่อนอัสดงกับพื้นพิภพที่ปูด้วยหนามอันแหลมคม จะเหยียบย่างก็ยากที่จะย่องเดินเพราะปฐพีมีเจ้าของ จะส่องมองวันเวลาก็คลาดเคลื่อนเลื่อนลอยเพราะแรงงานถูกดูดกลืนไปกับหลุมดำแห่งทุนบริโภคนิยม เหลือแต่บทโศกสลดที่หล่นหลั่งมาจากปลายขอบฟ้าและชายนาอันไกลโพ้น ซึ่งก็มีรู้ว่าเป็นดินแดนของผู้ใด!!!

ลำสัดโรคห่าดำปอดได้ผสมผสานพันธุ์กับอำนาจและกลไกของรัฐ กลายมาเป็น State Politics Covid19 ที่นำพรันพริ้งสงของขวัญยิ่งกว่าความเป็นเชื้อโรคหลายร้อยเท่า ความเป็นปกติของประชาชนคนสามัญนั้นถูกกักตัว และหน่วงเหนี่ยวไว้กับความยากจนข้นแค้น ทาสที่ไร้ที่ดิน หนี้สินและห่วงโซ่ทางเศรษฐกิจ ความเหลื่อมล้ำทางการเมืองวัฒนธรรมมาตั้งแต่เกิด ระเบิดโรคห่าดำปอดมาถล่มในปี 2563 ได้ตอกย้ำความเป็นกาลเทศะแห่งแดนสนธยา (Twilight Zone) และดินแดนไร้คน ประชาชนพลัดถิ่น (No Man's Land) ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ความชัดเจนในสภาวะของ Twilight Zone และ No Man's Land จะค่อยๆ เผยกายของตนออกมาในยามที่ประชาชนคนสามัญกำลังถูกล้อมประสาธด้วยเชื้อโรคการเมืองห่าดำปอด Covid19 เต็มไปด้วยความหลอกลวง ความกลัว การกักตัวทั้งทางกายภาพและจิตวิญญาณ อันเป็นการลงทัณฑ์ทางชีวภาพและกายภาพในยามที่ผู้คนต่างโรยแรงและน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าการเผชิญโรคระบาดด้วยซ้ำ

ในห้วงอารมณ์ความรู้สึกของแดนสนธยาและดินแดนไร้คน ประชาชนพลัดถิ่นนั้น ไขว่คว้าสำนึกและอารมณ์ชนิดนี้เพ็งจะก่อรูปถือกำเนิด ทว่าสภาวะไร้เวลาและไร้ดินแดนนั้นได้รุมเร้ามาตั้งแต่การก่อเกิดรัฐสมัยใหม่ อันเป็นสมัยใหม่ที่รวมศูนย์อยู่ภายใต้อำนาจและกลไกของรัฐที่เข้ามาครอบครองอธิปไตยแห่งชีวภาพและกายภาพของประชาชน ยิ่งความสมัย (ใหม่) เพิ่มขึ้นทวีคูณมากขึ้นเรื่อยๆ สถานะอธิปไตยในเรือนร่างและจิตวิญญาณแห่งปัจเจกก็ยังลดน้อยลงไปทุกขณะ ดังเช่นที่เห็นและเป็นอยู่ในปัจจุบันกาลนี้ ที่พลเมืองแห่งรัฐจักต้องถูกควบคุมด้วยบาร์โค้ดและรหัสดิจิทัล ไม่เช่นนั้นแล้วความเป็นตัวตนและสถานะความเป็นคนในปริมณฑลแห่งรัฐก็จักหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ผลงานภูมิทัศน์จิตรกรรมของ พชร ปิยะทรงสุทธี ได้ปลดปล่อยและนำเสนอบท โศกนาฏกรรมของผู้คนในแดนสนธยาและดินแดนไร้คน ประชาชนพลัดถิ่นอย่างชัดเจน ที่สุด อันเป็นความแจ่มชัดในกระบวนการฐานันท์นักปฏิบัติการทางศิลปะที่ต้องการสำรวจ ประวัติศาสตร์ความคิดของบริบทที่เกิดเหตุ (การณ์) เพื่อนำมาประกอบร่างผลงานภูมิทัศน์ ทางจิตรกรรมที่สะท้อนแนวคิดพื้นภูมิทางการเมืองและสังคมในฐานะบริบทองค์ประกอบ ของภาพเขียน ดังจะเห็นในกระบวนการปฏิบัติงานของเขาในชุดภูมิทัศน์จิตรกรรม “กายวิภาคแห่งความเจ็บ(2561)” โดยที่นักปฏิบัติการทางศิลปะคนนี้ได้ย้อนรอยหลัก กิโลเมตรไปที่บ้านนาบัว ตำบลโคกหินแฮ่ อำเภอรณนคร จังหวัดนครพนม เพื่อไป ศึกษาข้อมูลจากนักบริบทนักปฏิวัติของประชาชนในยุคสงครามเย็นที่รู้จักกำลังต่อสู้ปราบปรามคอมมิวนิสต์และเขตงานบ้านนาบัวคือพื้นที่สีแดงในช่วงทศวรรษ 2500 ที่สำคัญ ชายป่าบ้านนาบัวแห่งนี้คือจุดปะทะเสียงปืนแตก อันเป็นสัญญาณการสู้รบด้วยอาวุธ เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2508

จากเรื่องราวคำบอกเล่าของเหล่านักบริบทนาบัวและการสำรวจค้นคว้าพื้นที่สำคัญทาง ประวัติศาสตร์ของสมรภูมิ จนสามารถนำมาแปลความและตีความสู่การทำงานเชิงจิตรกรรม จำนวน 5 ชิ้น อันเป็นภาพเขียนเชิงภูมิทัศน์ทางการเมืองที่สำรวจจากประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้ บันทึก แต่เป็นนัยบริบททางประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่าของผู้ที่อยู่ในสมรภูมิการสู้รบ ที่รอดชีวิตมาถึงวันนี้

ภาพเขียนภูมิทัศน์จิตรกรรมของ พชร ปิยะทรงสุทธี จึงไม่ใช่ภาพทิวทัศน์ที่มีสีสัน สวยงามประดับประดาห้องแต่มีนัยคือภาพภูมิทัศน์ทางการเมืองที่เต็มไปด้วยชีวิต เลือด เนื้อจิตวิญญาณของสามัญชนที่ถูกกดขี่ข่มเหงจากกลไกอำนาจรัฐที่ไม่เป็นธรรม ภาพ เขียนชุดกายวิภาคแห่งความเจ็บ จึงเป็นหมุดหมายของภาพภูมิทัศน์จิตรกรรมร่วมสมัย ที่เต็มไปด้วยร่องรอยของตัวบท ที่เติมพินด้วยชีวิตของสามัญชนกับกลไกอำนาจรัฐอัน เข้มแข็ง แม้จะไม่รู้วาระตากรรมของวันพรุ่งนี้เป็นเช่นไร แต่หัวใจขบถมิสยบยอมต่อ ความอยุติธรรมบรรณาการอย่างแน่นอน

การเชื่อมโยงบริบททางประวัติศาสตร์ของผู้ไร้เสียงเพื่อนำเสนอต่อความเคลื่อนไหวใน วงการศิลปะร่วมสมัยในยุคนี้นั้นเป็นไปอย่างแสนเชย ศิลปินนักปฏิบัติการศิลปะน้อย คนที่จะกล้าหาญและเชื่อมั่นในพลวัตของตนในการที่จะหยิบจับประเด็นเกร็ดเล็กๆ ที่รัฐทำให้แตกเป็นเสี่ยงๆหรือพยายามที่จะกลบเกลี้ยง เพื่อสร้างชุดความทรงจำใหม่

Tale from Communist, 2018
Oil on canvas, 120 x 180 cm

The Sound of Silence, 2018
Oil on canvas, 140 x 250 cm

Host, 2018
Oil on canvas, 110 x 180 cm

No Happiness Other than Serenity, 2018
Oil on canvas, 80 x 120 cm

ในประวัติศาสตร์ แต่สำหรับพชรนั้นได้สร้างมนตร์เสน่ห์ของความหมายใหม่ให้กับวงการศิลปะร่วมสมัยโดยเฉพาะภาพภูมิทัศน์จิตรกรรมเชิงการเมืองและสังคมได้อย่างแยบยล ด้วยกลวิธีที่ต่อเนื่องเหมือนการต่อชิ้นจิ๊กซอว์และสร้างปมปริศนาไว้กับการวางตำแหน่งวัตถุ เชื่อมโยงเรื่องราวและขัดเกลารหัส สัญลักษณ์ต่างๆ ด้วยสีที่เลื่อมพราย

พชร สร้างความเชื่อมั่นและความมั่นใจให้กับสายตาของผู้ดูเพื่อไม่ให้ละจากปุดปมที่เขาประดิษฐ์กรรมขึ้นมา แน่นนอนว่ามนตร์เสน่ห์ของสีที่สลับเหลื่อมราวกับบางบบบางตอนในผลงานของ William Turner ศิลปินมนตร์มายาให้ผู้ชมได้หลงใหลค้นหา ดังที่กล่าวมาข้างต้นถึงเรื่องดินแดนสนธยา (Twilight Zone) ซึ่งผลงานของพชรมักจะอิงอยู่กับการไม่ปรากฏกายของนามเวลาที่ชัดเจน ดังจะเห็นในภาพชิ้น *Tale from Communist, Sound of Silence, Fake Tiger*

สภาวะอารมณ์ที่ถูกตรึงอยู่กับภูมิทัศน์จิตรกรรมในผลงานชิ้นต่างๆ ได้ถูกสะกดไว้ด้วยไศกนาฏกรรมที่ถูกอำพรางไว้ด้วยกลไกลของรัฐและรูปลักษณ์ทางอารมณ์ความคิดของผู้ชมจะค่อยปรากฏเป็นภาพต่อเนื่องเชื่อมโยงอย่างไม่มียุติจบ

จากกายวิภาคแห่งความเจ็บจนสู่ปัจจุบันนิรันดร์กาล

ระยะห่างของเวลาจากเรณูนครมาสู่ชายคามหานครที่พชร ได้ก่อรูปลักษณ์ทางภูมิทัศน์จิตรกรรมขึ้นมาอีกชุดในนาม “หมู่บ้านนิจันทร” ซึ่งหมู่บ้านนี้ไม่อยู่ในสารบบของรัฐ แต่เป็นหมู่บ้านที่นักปฏิบัติการศิลปะคนนี้ตั้งขึ้นมาจากภาพปรากฏ เขาเฝ้าสังเกตมาตลอดห้วงเวลาระยะหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาประทับใจนั้นหาใช่ปรากฏการณ์ของการรับรู้แต่อย่างใดไม่ มันคือภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในหมู่บ้านจัดสรรอันโอ่อ่า อาณาบริเวณกว้างขวางที่มีสิ่งบรรณาการให้กับเจ้าของบ้านอย่างครบครันเช่น สนามกอล์ฟ สนามเทนนิส สระว่ายน้ำ สโมสรสังสรรค์ แต่สิ่งเหล่านั้นมันคือสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับเจ้าของโฉนดและความตระการตาของคฤหาสน์

ทว่าภายใต้ความรื่นรมย์ สะอาดสะอ้านของอาณาบริเวณหมู่บ้านจัดสรร (เป็นการเรียกหมู่บ้านเพียงแต่นามเท่านั้น แต่ภูมิศาสตร์กายภาพ สังคมวิทยา มานุษยวิทยา เชิงหมู่บ้านนั้น เปรียบไม่ได้กับคำว่าหมู่บ้านในชนบทหรือต่างจังหวัด) ตกอยู่กับกรบผู้ถือไม้กวาดและกรรไกรตัดหญ้าเป็นอาวุธ เพื่อทำความสะอาด ดูความเรียบร้อยของต้นไม้ใบหญ้า

สิ่งที่ พชร นำมาเป็นกระบวนการในการทำงานจากภาพชีวิตของนักรบแรงงานความ
สะอาดนั้น คือวิถีชีวิตของชุมชนคนหมู่บ้าน ซึ่งเป็นหมู่บ้านในความหมายของผู้ผลิต
ถิ่นจากที่นาคาที่อยู่ อีกนัยหนึ่งนักรบแรงงานความสะอาดเหล่านี้ก็คือผู้ที่มาอาศัยอยู่
ในพื้นที่ No Man's Land นั่นเอง แต่ทว่าวิถีการดำรงอยู่นั้นกลับมีความเป็นวิถีชุมชน
คนหมู่บ้านยิ่งกว่าและสำคัญกว่าเจ้าของคฤหาสน์ในประดิษฐกรรมหมู่บ้านจัดสรรร้อย
เท่าพันทวี เพราะเครือข่ายแห่งหมู่บ้านนิจนิรันดร์ได้สร้างความไฝฝันของตนเองก็ต่อ
เมื่อตระวันลาหลับหน้าจั่วหัวเสาคฤหาสน์อันเงางามที่ถูกจัดสรรปันส่วนไปแล้วนั่นเอง

รอยจินตนาการแห่งหมู่บ้านนิจนิรันดร์เป็นการผสมผสานกันระหว่างอารมณ์โยเยหา
จากการพลัดถิ่นคาที่อยู่กับความเป็นปัจจุบันในดินแดนไร้คน ซึ่งอยู่ริมดินชายขอบของ
หมู่บ้านจัดสรร พื้นที่เล็กๆ ที่แบ่งซอยแยกย่อยอยู่รวมกันอย่างนิจนิรันดร์ มีวิถีปฏิบัติ
เหมือนกับมือทำความสะอาด มีเวลาอยู่บนจักรกลของแรงงาน มีแดนสนธยาให้ไฝฝัน
ถึงคืนวันอันรื่นรมย์ แม้จะไม่ใช่ความเป็นจริงก็ตาม

พชร ได้กล่าวถึงหมู่บ้านนิจนิรันดร์ตอนหนึ่งว่า “ที่พักของคนงานที่เรียกว่า “แคมป์”
มีพื้นที่ขนาด 23 ตารางวา (ผมขอเรียกว่าหมู่บ้าน 23 ตารางวา) เป็นที่พักอาศัยถาวร
พื้นที่นี้จะประกอบไปด้วยสมาชิก 6 ครอบครัว หลายคนในที่นี้ใช้ชีวิตในที่พักอาศัยนี้
อย่างยาวนานกว่า 20 ปี (ตั้งแต่หมู่บ้านจัดสรรเริ่มก่อตั้งไม่นาน) โดยส่วนใหญ่จะมา
จากการแนะนำกันเป็นทอดๆ ในจังหวัดบ้านเกิด บางครั้งเป็นญาติหรือลูกรุ่นต่อไป
ของพวกเขาเอง พื้นที่แห่งนี้หลบซ่อนอยู่หลังกำแพง (Knock Board) ของสนาม
เทนนิสภายในหมู่บ้านจัดสรรที่เป็นส่วนหนึ่งของสโมสรหมู่บ้าน ที่ฝ่ายนิติบุคคลปิดตัว
ลงไปเมื่อหลายปีก่อน เนื่องจากปัญหาที่ลูกบ้านส่วนใหญ่ไม่ยอมจ่ายค่าส่วนกลางของ
หมู่บ้าน จึงส่งผลทำให้พวกเขาได้เพียงแค่ค่าแรงขั้นต่ำต่อวัน และไม่มีสวัสดิการอะไรที่
รองรับอย่างที่ควรจะเป็น นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ผมได้ตัดสินใจเริ่มสร้างผลงานชุดนี้เมื่อ
เดือนมกราคม 2563” (อ่านรายละเอียดได้จาก หมู่บ้านนิจนิรันดร์ : พชร ปิยะทรงสุทธิ์)

จากมกราคม 2562 ถึง มกราคม 2563 และจนถึงกลางปีนี้ เชื่อว่าชุมชนคนหมู่บ้านนิ
จนิรันดร์คงได้รับผลกระทบจากโรคหัดดำปอดไม่มากนักน้อย แต่สิ่งที่เป็นิจนิรันดร์ความ
ฝันและจินตนาการของความเป็นหมู่บ้านที่พลัดพรากจากมา หลายคนในครอบครัว
นั้นคงได้กลับไปดินแดนที่เคยอยู่ อยู่ที่เคยนอน อีกหลายครอบครัวอาจต้องเผชิญชีวิตที่

ยากลำบากมากกว่าเดิม เพราะไม่ว่าตัวเองดำรงอยู่ในสถานะไหน ภาพสลิตที่พชรได้
สลักไว้กลายเป็นตำนานยิ่งกว่าความฝันของคนในหมู่บ้านนิจนิรันดร์ เสมือนหนึ่งคำ
ประกาศของการแสวงหาและแผ้วถางสิ่งมหัศจรรย์จากฟากฟ้า เพียงแต่โชคร้ายที่พระเจ้า
ตาบอดกลับส่งโรคหัดดำปอดเป็นสิ่งประทอนแทนทรัพย์สิน ศฤงคาร

ภาพชุด The Nights of Labor ที่สะท้อนให้เห็นความเชื่อ ความศรัทธาในพิธีกรรม
จากบ้านเกิดแม่จากพลัดพรากถิ่นดินแดนไกลแสนไกล แต่สิ่งที่เป็นกำแพงติดตัวที่มีอาจ
ชำระล้างก็คือความเชื่อต่อเจ้าฟ้าพญาแถนและแม่เจ้าธรณี แม้จะเป็นความฝันและหวัง
ลมๆ แล้งๆ แต่นั่นคือเชือกที่ร้อยความผูกพันอย่างมั่นยืนสำหรับผู้พลัดถิ่น

จากภาพรัตติกาลของผู้ใช้แรงงานจะฉายให้เห็นภูมิทัศน์มิติอื่นๆ นอกจากอาณาเขต
ของหมู่บ้านนิจนิรันดร์ เช่น สวนอนันตกาล สระอนโดดาต พญานาคกำแพงนิรันดร์ได้
แสงจันทร์ โดยภูมิทัศน์จิตรกรรมเหล่านี้เป็นการใช้พื้นที่ต่างๆ ในอาณาจักรหมู่บ้านจัดสรร
มาเป็นองค์ประธานในการสะท้อนให้เห็นถึงจินตนาการของผู้ใช้แรงงาน อันเป็นจินตนาการ
บนแดนสนธยาผีตากผ้าอ้อม โดยมีเส้นเรื่องแสงพาดผ่านราวกับแสงของผีปอบผีโปง
ออกเล่าเหยื่อ

เป็นความเย็นเยือกที่หลอนลงในขณะที่สีท้องฟ้ายังไม่สะเด็ดจากรัศมีของแสง
อาทิตย์ เป็นการพันตุ๊กกันระหว่างสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นที่ชักเย่อกันไปมาระหว่าง
ความฝันกับความเป็นจริง สภาวะเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นแต่เฉพาะชุมชนคนหมู่บ้านนิจนิรันดร์
เท่านั้น แต่หากเกิดขึ้นและมีอำนาจครอบคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน (ไทย) ในปัจจุบัน

ณอม ชากกติ
ยุคโรคหัดดำปอดและการกักตัว
28 พฤษภาคม 2563

PACHARA PIYASONGSOOT
FROM THE ANATOMY OF SILENCE TO
THE ETERNITY VILLAGE

The Geopaintings and Unequal Society

While I was writing this article for Pachara Piyasongsoot's "Eternity Village" painting series, almost every human population in the world was affected by a pneumonic plague called Covid-19. Hundreds of thousands of lives were devoured by the pandemic which has had an enormous impact on the world since the end of last year. However, as it has spread into many territories across the globe, no country paid attention to the warning. Starting from Wuhan, mainland China, the plague has swept through very quickly like Armageddon. It has become more and more tragic since March this year and does not seem to be ending anytime soon. Meanwhile, the government's power has aggressively expanded and could contribute to provoking excessive public anxiety and fear.

The socio-economic conditions and the way people live have been ruined, with helter-skelter everywhere like a lightning strike to the head. So far, there has been no sign that this pneumonic plague will be disappeared soon. On top of that, economic paralysis and social collapse added a disproportionate burden on working classes. They are suffocating.

It will not be easy for vibrant scenes of lives and good old days to return. Whenever a mega-scale disaster hits the world, a group that suffered the most is people at the grass-roots level. They have neither rights nor security in this fast-food consumerist society, where one needs wealth as an accessory for a stable life. For ordinary people, they have nothing else to depend on except the physical labor they offer in exchange for money to live from day to day.

They are holding a bleak burden in the time when sharing equals donating. Humans became merely excess laborers of the cruel systems maintained by state mechanisms and consumerist capital that labeled them as an untouchable class without negotiation. Thus, leaving the hometown to seek wealth by selling labor in exchange for cheap wages is their only choice. Their existence is ignored, like those without shadows, the non-living.

Time and space are twilight zones where days or even hours cannot be counted and there is no place to occupy. The bodies of hundreds of thousands are like objects without gravity floating in the middle between the time of the golden hour before sunset and the earth covered with sharp spikes. It is difficult to walk because the ground is owned. Date and time are inaccurate because laborers are sucked into the black hole of consumerist capital. Only the tragedy left and it came from the edge of horizon and rice field far away, whose owner is not known!!!

The pneumonic plague beast has mated with the state power and mechanisms, then gave birth to the State Politics Covid19, which is much more terrifying than the disease itself. Citizens have been quarantined and trapped in poverty, enslaved without lands, got in debt, caught in economic twists, and needless to say, experienced politico-cultural inequality since they were born. The attack of pneumonic plague in 2020 reinforces clarity of time and space in the 'twilight zone' and 'no man's land'. Such clarity will slowly reveal itself when citizens are tranquilized by a political plague, Covid19, which is full of hallucinations and fears. Physical and mental quarantine is a biological and physical punishment making people feel exhausted, which is more terrifying than the pandemic.

Feelings and emotions evoked by the twilight zone and no man's land are not something newly formed. A state of not being affected by the passage of time and having no boundaries has overwhelmed us since the formation of the modern state, characterized by state centralization and the state power and mechanisms have occupied peoples' sovereignty biologically and physically. The higher degree of modernity means the less supreme legitimate authority one individual has over his body and spirit. Now, citizens of the state are controlled by barcodes and digital codes. Otherwise, their identity and existence in the state will disappear without a trace.

Pachara Piyasongsoot's landscape paintings liberate and present the tragedy of people in the twilight zone and no man's land explicitly as seen from his process of work as an art practitioner who wanted to learn the history and context surrounding the scenes. He aimed to create landscape paintings that reflect the socio-political background as an element of the works. This can be seen through the process he has gone through to create landscape painting series "Anatomy of Silence (2018)" This art practitioner has traced the story back to Na Bua Village in Khok Hin Hae sub-district, Renu Nakhon District, Nakhon Phanom province. He interviewed communist fighters who fought during the Cold War when the Thai government suppressed communists. Na Bua Village was in a red zone during the 1950s. More importantly, at the forest in Na Bua village, First Gunfire Day which is the first clash between government and CPT forces occurred on 7 August 1965.

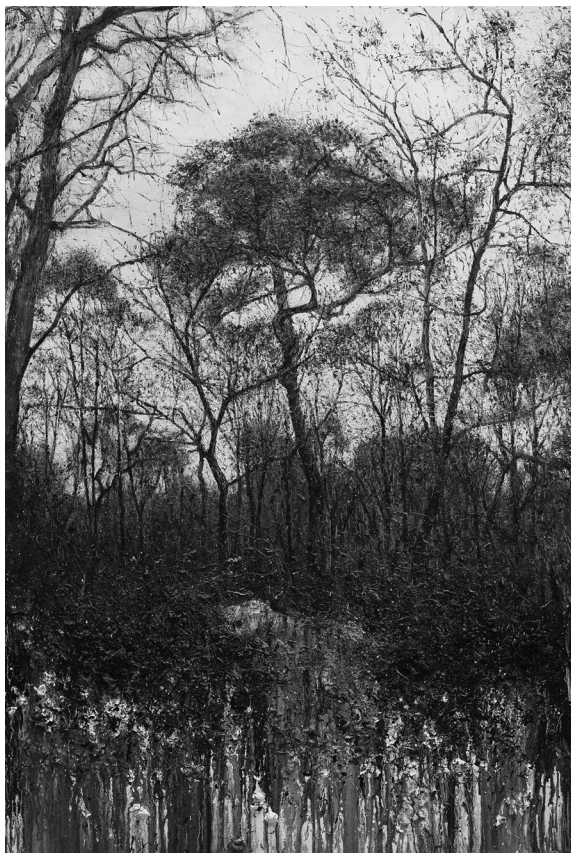
Through Pachara's interpretation, stories told by Na Bua fighters and scenes of the historical area that was once the battlefield have been translated into five paintings. They are political landscape paintings based on the oral history interviews of former fighters who lived to tell their stories.

Thus, Pachara Piyasongsoot's landscape paintings are not colorful landscape paintings suitable for room decoration. They are political landscape paintings that are full of life, flesh, blood, and soul of ordinary people oppressed by unfair mechanisms of state power. The painting series Anatomy of Silence is therefore an important milestone in Thai contemporary landscape paintings. It is full of traces of commoners' lives and strong power mechanisms of the state. Although commoners have no idea what will happen tomorrow, their rebellious hearts cannot stand the injustice.

Linking historical contexts of the voiceless and presenting it as contemporary art is extremely difficult. Not many art practitioners are brave and confident enough to raise small issues, which could shatter the state and indeed are what the state has made an effort to hide, to establish a new set of memories in the history. Pachara has ingeniously presented a new definition to the contemporary art world through the socio-political landscape paintings. This was achieved by encouraging viewers to connect dots like jigsaw pieces, carefully picking the position of an object to create a puzzle, linking those stories, and urging people to read codes and signs in the lustrous facade.

Pachara has built trust and confidence just enough to keep the viewer's eyes on conflicts he has invented. The iridescent colors are similar to some chapters of works by William Turner, an artist who fascinated the audience. As I mentioned the twilight zone above, Pachara's artworks usually present an absence of time, as seen in the painting, namely, *Tale from Communist, Sound of Silence, Fake Tiger*.

The emotions tied to landscape paintings are suppressed by the tragedy the state mechanisms have tried to keep secret. The viewers' emotions and thoughts will gradually appear as endlessly continuous shots.

Fake Tiger, 2018
Oil on canvas, 120 x 80 cm

From Anatomy of Silence to Eternal Present

From Renu Nakhon to the city, Pachara created another series of landscape paintings under the name “Eternity Village”. Non-existent in the government system, this village was invented by this art practitioner based on the scenes he had observed. However, what struck him the most is not the landscape, it was the lives of workers in a housing development. This spacious land equipped with everything villa owners needs, a golf course, tennis court, swimming pool, and a clubhouse. These facilities aimed to pamper the deed holder and to add more grandeur to the housing development.

The nice, green, and clean village (although in geographical, sociological, and anthropological aspects, it is very different from those villages in rural areas or the provinces) depends on fighters whose weapons are brooms and grass shears.

In his work process, Pachara learned about the lives of people who have left their villages to work for this village. Another interpretation, the cleaning warriors are residents in the no-man's land. They have lived in and been crucial to this village a million times more than the villa owners. People of Eternity Village can have their dreams only when the sun goes down behind the roofs of shiny villas.

Eternity Village is a combination of yearning for a home that one cannot return to and the present time in the no man's land which located at the margin of this housing development. The small area was divided into smaller rooms to house residents who will eternally live together. They act as magic hands, work as scheduled, and wait for the twilight zone when they can dream of happy days and nights, even if it is not real.

Pachara said that Eternity Village is “The housing of these workers called “camp”. It is 23 Tarang Wa, or 92 square-meter (I call it “23 Tarang Wa village”) permanent residence accommodating people from six families. Many of them have lived there for over 20 years (shortly after the construction of this housing development). Most of them came here because people living in their hometown have recommended them to work here. Some are relatives or children of the first generations. This place is hidden behind the knock board of a tennis court, a part of the clubhouse closed down several years ago as most villa owners did not pay the common area fees. Consequently, these workers get only a minimum wage per day without the benefits they deserve. This is why I started the series in January 2019” (Read more in Eternity Village: Pachara Piyasongsoot).

From January 2019 to January 2020 and until the middle of this year, I believe that the community of Eternity Village would be more or less affected by the pneumonic plague. Eternally, their wish to return to those villages in their dream and imagination remains. Many families might have reunited in their real homes while others might encounter difficulties in life, regardless of their status. The static scenes by Pachara became much more than the dream of Eternity Village residents, more like a legend. As if to tell the world that they have been searching and waiting for a miracle to happen but unfortunately, the blind god sent them a pneumonic plague instead of wealth.

The painting series *The Nights of Labor* reflects the belief and faith in rituals performed at home. Although workers have left their homes, they still believe in Phaya Thaen, the god of rain, and Mother Earth. It seems superstitious but these rituals give migrants a close tie with their roots.

Night images of workers reveal landscapes other than Eternity Village, for example, Anatakan Park, Anodat Pond, and Naga on Eternity Wall under the moonlight. These landscape paintings use different areas in housing development as the subject to portray the workers’ imaginations. The bright stripes in the twilight sky are similar to the lights of Phi Pob and Phi Phong when those ghosts are out to hunt.

There is a feeling of shivering coldness when the sky color still has little daylight, the trippy state between wakefulness and sleep, the dream, and reality play a tug of war. This condition doesn’t occur only in the community of residents in Eternity Village but across Thailand today.

Thanom Chapakdee

The era of pneumonic plague and quarantine

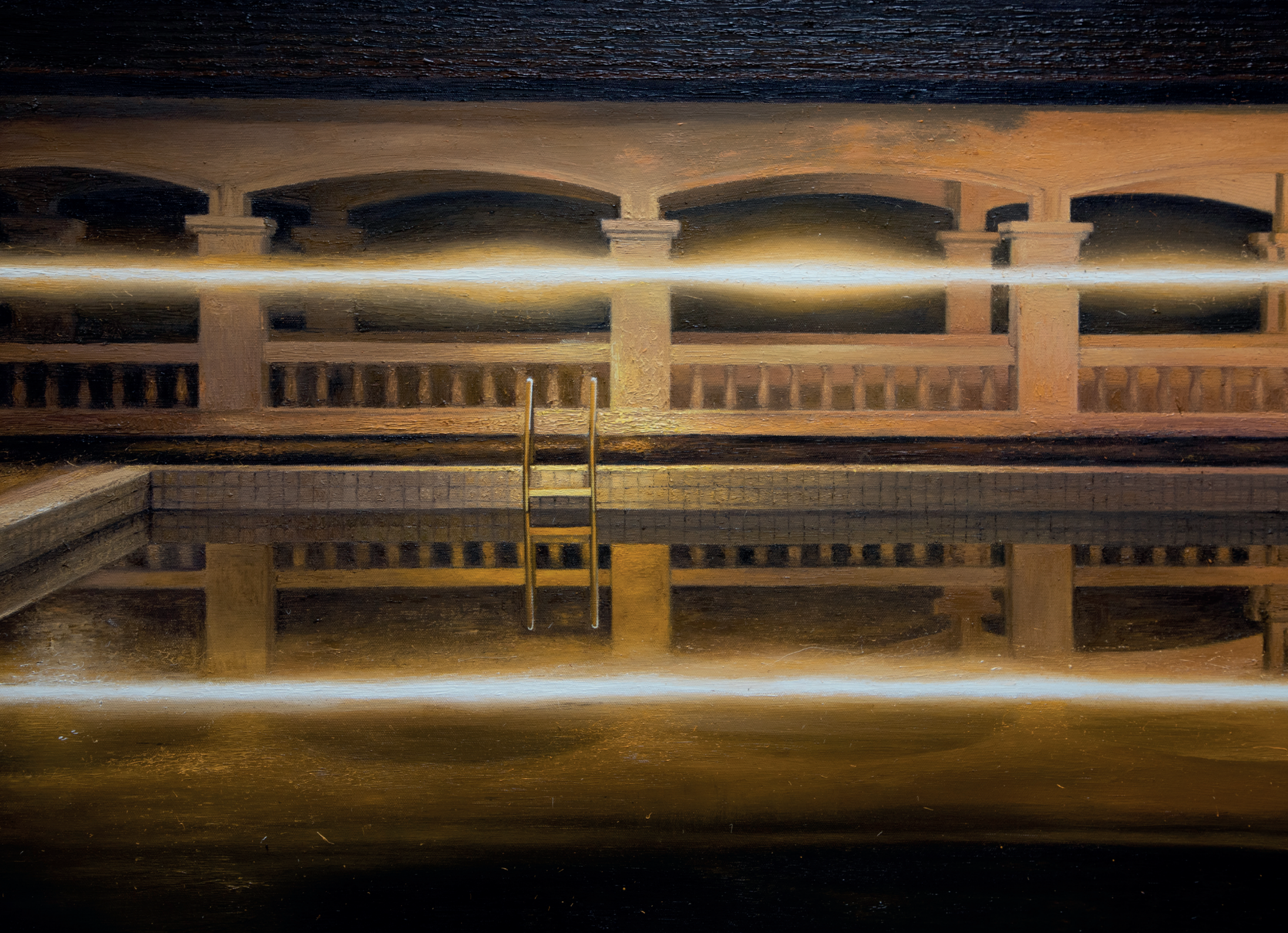
28 May 2020

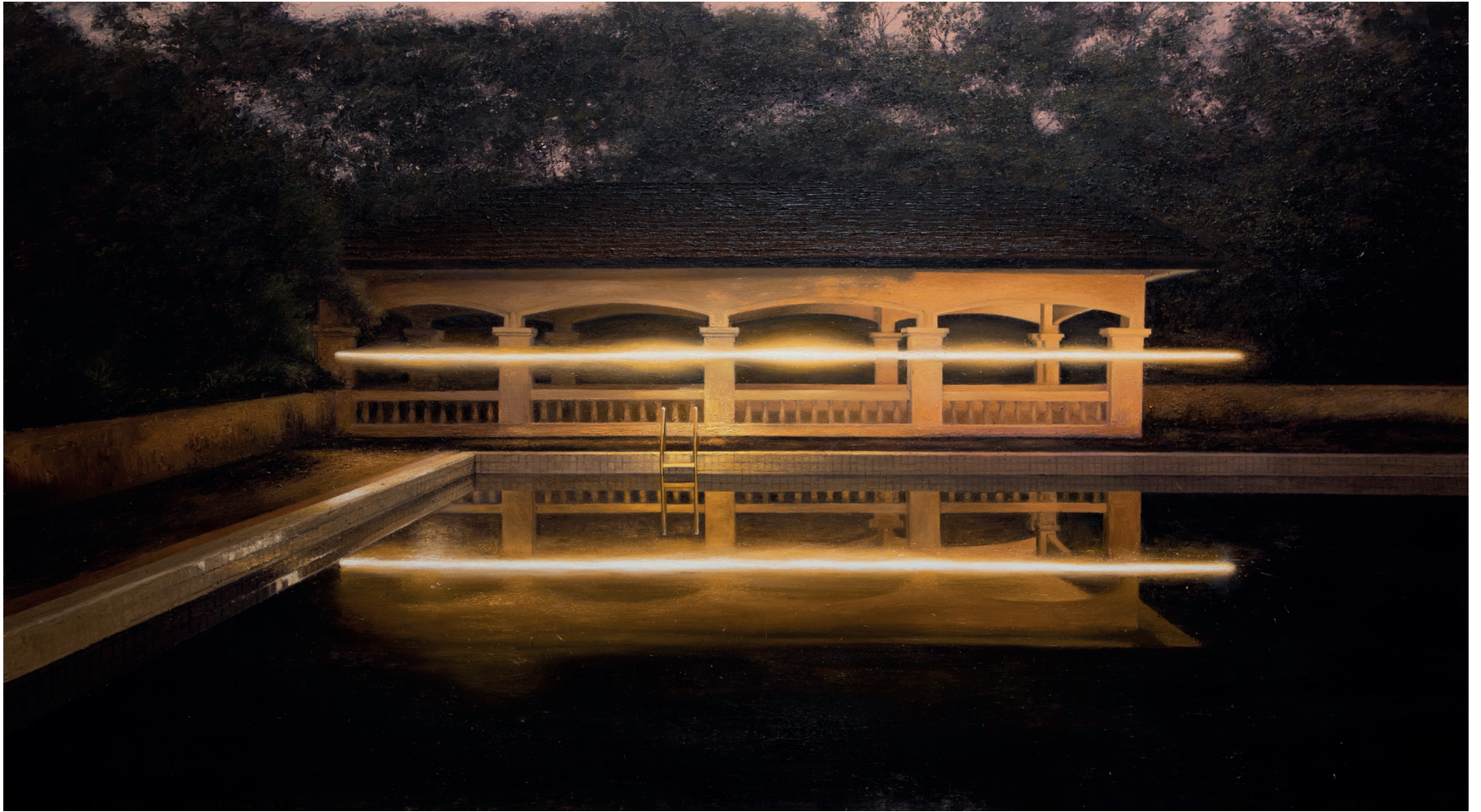
Eternal Wall, 2019
Oil on canvas, 160 x 240 cm

Chamber of Reflection, 2019
Oil on canvas, 100 x 180 cm

Lighthouse, 2020
Oil on canvas, 80 x 120 cm

Eternal Garden, 2019
Oil on canvas, 100 x 150 cm

The Nights of Labor No. 4, 2019
Oil on canvas, 90 x 135 cm

The Nights of Labor No. 1, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

The Nights of Labor No. 2, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

The Nights of Labor No. 3, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

Harvest Moon, 2020
Oil on canvas, 80 x 120 cm

Sunset, 2019
Oil on canvas, 90 x 160 cm

Great Naga, 2019
Oil on canvas, 90 x 160 cm

The Cross, 2019
Oil on canvas, 160 x 90 cm

Sleep, 2019
Oil on canvas, 120 x 180 cm

หมู่บ้านนิรันดร์

ท่ามกลางแสงแดดยามบ่ายอันร้อนระอุ ระหว่างจ้องมองคนงานในหมู่บ้านจัดสรรกลุ่มหนึ่งกำลังขมกัเขม้น กวาดถนนให้สะอาด ผมกำลังเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการทำงานของพวกเขาโดยการบันทึกภาพและพูดคุยสอบถาม บ้างเป็นระยะ ผมนั่งลงอยู่ริมฟุตบาทและก้มลงมองมือของตัวเองที่มันกำลังแผดเผาไหม้ เพราะเป็นส่วนเดียวที่มันหลุดรอดจากเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่ผมกำลังสวมใส่อยู่ ผมใช้เวลาไปกับการบันทึกภาพสักระยะแล้ว และตอนนี้แสงแดดพวกนี้กำลังเป็นศัตรูกับผม ผมจ้องมองไปที่พวกเขาอีกครั้ง ใบหน้าที่ถูกเผาไหม้ มือที่คล้ำหมองจากการถูกแสงแดดมาเป็นเวลานาน แสงแดดเป็นหลักฐานทางความทรงจำชนิดหนึ่ง พลันให้จินตนาการว่าชีวิตและการทำงานของพวกเขาคือต้องผ่านอะไรมาบ้าง

ผมได้พบเจอกับแรงงานกลุ่มนี้ด้วยความบังเอิญ พวกเขาคือกลุ่มคนที่คอยกวาดถนนในหมู่บ้านให้สะอาด ภาพลักษณ์ของพวกเขาสงบใหญ่ที่ปกคลุมใบหน้า สวมเสื้อเชิ้ตโอเวอร์ไซส์ที่มองไม่ออกว่าสีเดิมเป็นสีอะไร กางเกงผ้าสีดำและรองเท้าแตะ พร้อมกับไม้กวาดทางมะพร้าวอันใหญ่ที่น่าจะสูงเกือบเท่ากับตัวของพวกเขา มันทำให้ผมสนใจ เพราะมันค่อนข้างดูผิดแผกไปจากสถานที่นั้นๆ หรือผมอาจจะคิดไปเองก็ได้ แต่สิ่งเหล่านั้นกลับดูปกติไปเลย เมื่อผมได้รับรู้ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหน

ที่พักของคนงานที่เรียกว่า “แคมป์” มีพื้นที่ขนาด 23 ตารางวา (ผมขอเรียกว่าหมู่บ้าน 23 ตารางวา) เป็นที่พักอาศัยถาวร พื้นที่นี้จะประกอบไปด้วยสมาชิก 6 ครอบครัว หลายคนในที่นี้ใช้ชีวิตเป็นที่พักอาศัยอย่างยาวนานมากกว่า 20 ปี (ตั้งแต่หมู่บ้านจัดสรรเริ่มก่อตั้งไม่นาน) โดยส่วนใหญ่จะมาจากการแนะนำกันเป็นทอดๆ ในจังหวัดบ้านเกิด บางครั้งเป็นญาติหรือลูกรุ่นต่อๆ ไปของพวกเขาเอง พื้นที่แห่งนี้หลบซ่อนอยู่หลังกำแพง (Knock Board) ของสนามเทนนิสภายในหมู่บ้านจัดสรร ที่เป็นส่วนหนึ่งของสโมสรหมู่บ้าน ที่ฝ่ายนิติบุคคลปิดตัวลงไปเมื่อหลายปีก่อน เนื่องจากปัญหาที่ลูกบ้านส่วนใหญ่ ไม่ยอมจ่ายค่าส่วนกลางของหมู่บ้าน จึงส่งผลทำให้พวกเขาได้เพียงแค่ค่าแรงขั้นต่ำต่อวัน และไม่มีสวัสดิการอะไรที่รองรับอย่างที่ควรจะเป็น มันคือจุดเริ่มต้นที่ผมได้ตัดสินใจเริ่มสร้างผลงานชุดนี้เมื่อ เดือนมกราคม 2562

ผลงานในชุด Eternity Village เป็นการต่อยอดค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ๆ ผ่านภาพตัวแทนของชนชั้นแรงงาน การค้นหาภาพตัวแทนทางความจริง สิ่งที่มีมองเห็นและมองไม่เห็น สิ่งที่ถูกบดบังและสิ่งที่ถูกจ้องมอง เป็นใจความสำคัญที่ถูกแทนค่าด้วยมุมมองทางจิตกรรม รวมไปถึงบริบทเวลาในงานจิตกรรมและบริบทของเวลาที่เป็นจริง งานจิตกรรมจึงเป็น “วัตถุแห่งการจ้องมอง” เพื่อค้นหาสิ่งที่ถูกบดบังอยู่และสร้างความหมายใหม่ให้กับภาพตัวแทนทางความจริงที่เพื่อยอยู่ในภาพ การทำงานจิตกรรม

ของผมมีจุดเริ่มต้นมาจากสถานที่จริง ผ่านการบันทึกโดยวิธีการถ่ายภาพ และสุดท้ายแทนค่าด้วยความ เป็นงานจิตกรรม ทำให้หน้าที่ของ ตัวภาพ (Image) มีเรื่องเล่าเดิมของมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การคัดเลือกภาพตัวแทนทางความจริงมันจึงเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะผมต้องพิจารณาถึง “สิ่งที่มองไม่เห็น” ภายใต้ลักษณะดั้งเดิมของสิ่งนั้น

ผมแบ่งภาพของงานจิตกรรมชุดนี้ออกเป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ 1. ภาพสถานที่ต่างๆ ในหมู่บ้านจัดสรร 2. ภาพสถานที่บ้านเกิดของคนงานในจังหวัดกาฬสินธุ์ 3. ภาพตัวแทนกลุ่มคนงาน ทั้ง 3 ส่วนนี้เป็นภาพตัวแทนทางความจริงที่ผมตั้งใจให้มันเป็นคู่ขนานแต่ผสมร้อยเรียงเข้าด้วยกัน เป็นการอุปมาภาพรวมของชุดผลงานที่ชื่อ Eternity Village ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างทางงานจิตกรรมที่ขนานไปกับภาพความเป็นจริงของที่อยู่อาศัย หมู่บ้าน 23 ตารางวา หมู่บ้านจัดสรร สถานที่บ้านเกิด และกลุ่มคนงาน ผมใช้ภาพเหล่านี้เป็นเครื่องมือเพื่อสำรวจและพิจารณาใคร่ครวญ ระหว่างภาพความเป็นจริงกับผลงานจิตกรรม ทั้งนี้เมื่อผมใช้ภาพถ่ายมาเป็นพื้นฐานตั้งต้นในการสร้างผลงาน เทคนิคการวาดภาพที่ผสมผสานกับแนวความคิดจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะแบ่งแยกงานระหว่างภาพวาดที่คัดลอกรูปถ่ายกับภาพวาดที่หยิบยืมภาพ (Image) จากรูปถ่าย

พระอาทิตย์ทางทิศตะวันตกช่วยตอกล้อเวลาที่สุดของวันนี้ มันคือเวลาเลิกงานของพวกเขา ผมกำลังเข้าไปสำรวจในส่วนหมู่บ้าน 23 ตารางวา ผมเดินผ่านสนามบาส ลัดเลาะไปจนถึงสนามเทนนิสที่มีสีเขียวคล้ายกับทุ่งนา มองเห็นทางเข้าที่หลบซ่อนทุกอย่างจากโลกภายนอก เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นทางเข้าที่เล็กและแคบขนาดนี้ ทางเข้าที่มีผนังสีเขียวเดียวกับกำแพงสนามเทนนิส มันเป็นสีเขียวที่ชั่วร้ายที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็น คนงานท่านหนึ่งอนุญาตให้ผมเข้าไปเยี่ยมชมห้องพักของเขา สิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่บ้านหลังหนึ่งจะมีได้รวมอยู่ในห้องเดียว ผมพูดคุยถามถึงเรื่องสมาชิกและความเป็นอยู่ ก็มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับคนงานอาวุโสที่เพิ่งเสียชีวิตในห้องถัดไป ลมหายใจสุดท้ายของชีวิตหมดไปในที่แห่งนี้ ผมเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับคนที่ทำงานจนตายอยู่บ่อยครั้ง และครั้งนี้ก็อีกเช่นกัน เรากำลังต่อสู้กับสงครามที่มองไม่เห็นศัตรู ความอยากรู้อยากเห็นของผมเริ่มหมดลง ไม่ใช่เพราะความกลัวแต่กลับเป็นความโศกเศร้าที่แทรกซึมเข้ามาแทน ผมคุยอยู่สักพักก็รำล้าไปพร้อมกับแสงแดด ผมกลับออกมาถ่ายรูปที่สนามเทนนิส ยืนดูมันเฉยๆ อยู่นาน จนแสงสว่างลาลับไป

ความมืดค่อยๆ คืบคลานจนเริ่มที่จะมองไม่เห็นแล้ว แสงแดดกำลังจากไปพร้อมทั้งร่องรอยบันทึกไว้บนผิวหนัง สีผิวมันเป็นเครื่องหมายที่ตอกล้ออย่างเด่นชัด แต่ผมกลับนึกขอบคุณความมืดที่ทำให้มองไม่เห็นความแตกต่าง เวลาของความจริงกำลังเปลี่ยนไป แต่เวลาของพวกเขาเรากำลังเวียนอยู่ที่เดิม ผมฝันถึงสิ่งที่อยู่สูงกว่ากำแพงแห่งนี้ เราอยู่ใต้ท้องฟ้าเดียวกัน แต่เราโดนแบ่งแยกด้วยกฎของเวลาที่ไม่เท่ากัน เวลาสองชั่วโมงทั้งหมดไปกับการนั่งร้านกาแฟที่หลุดมาจากแม็กกาซีน เวลาสองชั่วโมงที่แลกไปกับค่าเดินทางราคาถูก เวลายามเย็นทั้งหมดไปกับการอาบแดดริมสระตาดฟ้า เวลายามบ่ายที่ใบหน้าถูกเผาไหม้จากแสงแดดกลางทุ่งนา เวลาที่เสียไปครึ่งวันเพียงเพื่อรอพาราเซตามอล เวลาหลายนาทิตันบนแคลอรีบนฉลากข้างกล่อง เวลาครึ่งนาทิตที่แลกกับหยาดเหงื่อพร้อมคำสรรเสริญว่าบริสุทธิ์พอเพียงเวลาอันเป็นนิรันดร์ที่หยาดเหงื่อไหลรวมคราบน้ำตา ทุกอย่างมันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทุกอย่างมันไม่ใช่เรื่องการไม่ต่อสู้กับความยากไร้ ทุกอย่างมันไม่ใช่สิ่งที่จะเข้าใจผ่านการอ้างอิง เวลาและลมหายใจของเราถูกช่วงชิงไปกับแสงสว่าง แสงที่มันเหมือนกับเชื้อราในอากาศ มันเติบโตแทรกซึมและเกาะกินความฝันแม้ในยามที่เราตื่น ผมเข้ามาค้นหาด้วยความอยากรู้อยากเห็น แต่กลับออกไป มันเหลือเพียงความโกรธแค้นให้รู้สึก

พชร ปิยะทรงสุทธิ์ 2563

Eternity Village

Amidst the sweltering afternoon heat, while watching workers who were enthusiastically sweeping the road in a housing estate, I took photos of them and talked to them periodically. I sat on the footpath and looked at my hands getting burned as they were left uncovered by my big jacket. I took photos for a while. The sun challenged me. I looked at those workers again. Their faces and hands got burned and darkened by long exposure to sunlight. Sunlight is the evidence, which promptly urged me to imagine what they have gone through personally and professionally.

I met this group of workers by chance. Their job is to clean roads within the housing estate. Their faces are covered by big woven straw hats. Their oversized shirts have faded considerably, I cannot imagine their original colors. They wear black pants and sandals with big coconut broomsticks almost as tall as them in their hands. Their appearance caught my attention. They do not seem to belong here. However, I was more surprised when I learned about where they live.

The housing of these workers called “camp”. It is 23 Tarang Wa, or 92 square-meter (I call it “23 Tarang Wa village”) permanent residence accommodating people from six families. Many of them have lived there for over 20 years (shortly after the construction of this housing development). Most of them came here because people living in their hometown have recommended them to work here. Some are relatives or children of the first generations. This place is hidden behind the knock board of a tennis court, a part of the clubhouse closed down several years ago as most villa owners did not pay the common area fees. Consequently, these workers get only a minimum wage per day without the benefits they deserve. This is why I started the series in January 2019

The series entitled “Eternity Village” was an extension of the search for a new possibility of working-class representation, the representation of reality, the visible and invisible, and objects being covered up and gazed upon. The concept is represented by a perspective of the painting and the context of the time in and outside painting. Thus, a painting is an “object of the gaze”. Viewers unveil the cover-up and give a new meaning to the representation of reality revealed in the painting. My paintings start from actual places. I captured them through photography and tuned them into paintings. The image inevitably hints at its origin. The images representing the reality are selected carefully as I am aware of “the invisible” in them.

I have divided the paintings into three groups, 1. Places within the housing estate, 2. The workers’ hometown in Kalasin, and 3. The workers. These three groups are the representation of reality. I wanted them to be parallel to each other but can be weaved into one story. This is an analogy of the artwork series “Eternity Village”. The imagined community exists parallel to 23 Tarang Wa village, the housing estate, workers’ hometowns, and a group of workers. I used these images as a tool to explore and contemplate between reality and paintings. As I used photographs, the drawing techniques and the concept are therefore very important to differentiate between a painting imitating a photograph and a painting appropriating a photograph.

The sun in the west reassured the end of the day. They got off work. I followed them to explore the 23 Tarang Wa village. I walked past the basketball court straight to a tennis court which was green like a rice field. I saw an entrance that seems like it was hiding from the world. It was the first time I saw such a small and narrow entrance. The wall was green like the tennis court. It was the vilest green I have ever seen. One worker allowed me to visit his room, which included all amenities one house should have. I asked him about other members and their living conditions. I listened to the story of a senior worker who had recently died in the next room. At this place, he took his last breath. I have often heard stories about workers who have to work themselves to death and this is one of them. We are fighting in a war where enemies are invisible. My curiosity began to run out, not because of fear but sadness infiltrating my thoughts. After talking to him for a while, I said goodbye to him when the sun was going down. I went back to the tennis court and stared at it for a long time until the dark came.

The darkness gradually appeared and everything was almost invisible. The sunlight disappeared after leaving a trace on the skin. The skin color was a strong sign. However, I felt grateful for the darkness as it allows me to see no difference. The time of reality is changing, but our time is repeated at the same place. I have dreamed of something higher than this wall. We are under the same sky but are divided by the rule of unequal time, two hours sitting in a coffee shop like one in a magazine, two-hour trip exchange for a cheap fare, sunbathing by a rooftop pool in the evening time, getting the face burned by afternoon sunlight in a paddy field, waiting for Paracetamol tablets for half of the day, counting calories as seen on a package for several minutes, half a minute in exchange for a sweat drop and being praised about how you are so self-sufficient, and the infinite time to have sweat and tears running down. Not everything is a coincidence. Not everything is because they do not fight poverty and not everything can be understood by mere gazing. Our time and breath are stolen in the light. The light that is like mold in the air. It grows, permeates, and devours our dreams even when we are awake. I came in with curiosity but I left with anger.

Pachara Piyasongsoot, 2020

Photo by Tanakit Kitsanayunyong

Pachara Piyasongsoot

Born : 18 November 1985

Education :

- 2008 • B.F.A. (Graphic Arts), The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts,
Silpakorn University

Solo Exhibition :

- 2020 • Exhibition “Eternity Village” at ARTIST+RUN, Bangkok, Thailand
2018 • Exhibition “Anatomy of Silence” at ARTIST+RUN, Bangkok, Thailand
2012 • Exhibition “Author from the past” at DOB Hualamphong Gallery,
Bangkok, Thailand

Group Exhibition :

- 2018 • Invited Artist : Angkrit Gallery at Speedy Grandma, Bangkok, Thailand
• “The Blind Dates” exhibition at Ferme de Quincé, Rennes, France
• “Affordable Art Fair In A Row #1” at NOIR ROW ART SPACE,
Udon Thani, Thailand
2014 • Exhibition “Messages” at KOI ART GALLERY, Bangkok, Thailand
2013 • Exhibition “Metropolitan”, Bangkok, Thailand
• Exhibition “Little Big Prints”, Bangkok, Thailand
• Exhibition “After the missing dialogue” at BACC, Bangkok, Thailand
2009 • The 2nd Bangkok Triennale International Print and drawing Exhibition,
Bangkok, Thailand
2007 • Exhibition Guanlan International Print Biennial 2007, China
• Exhibition 14th International Print Biennial Varna, Bulgaria
• Thai-Japanese Graphic Arts Exhibition “Cross Border”, Bangkok, Thailand
• the 24th Exhibition of Contemporary Arts by Young Artist
• 19th Toshiba “Bring Good Things to Life” Art Competition, Bangkok, Thailand
2006 • Group Exhibition "Computer Arts" By The Faculty of Painting Sculpture and
Graphic Arts, Silpakorn University at VER Gallery, Bangkok, Thailand

Awards :

- 2008 • Spacial Award of the 20th Toshiba “Bring Good Things to Life”
Art Competition, Bangkok, Thailand
• Honorable Mention Award Epson Color Imaging Contest 2008 (Graphic).
2007 • Grand Prize Winner Young Thai Artist Award (Two Dimension Art)
organized by SCG Foundation

ขอขอบคุณ คุณปริญา กุลบุตร (พี่ตึก) และคุณบรรทม ไชยจันทร์ (พี่ทอม) ตลอดทั้ง
แม่บ้านและคนงานในหมู่บ้านที่ให้การช่วยเหลือผมจนทำให้เกิดเป็นนิทรรศการนี้
ขอบคุณสำหรับการต้อนรับเป็นอย่างดีของครอบครัวกุลบุตร ครอบครัวศรีโยธี และ
ครอบครัวท่านา ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ความรู้และประสบการณ์ครั้งนี้เป็นประโยชน์
ในชีวิตผมมากครับ

ขอบคุณพี่อังกฤษ อัจฉริยโสภณ ที่ดึงผมกลับมา ให้โอกาสและให้การสนับสนุน
ขอบคุณพี่ยุพา คอร์ท คุณธนพงษ์ จิราพาณิชย์ และคุณกิตติโชติ หริตวร สำหรับ
กำลังใจและให้การสนับสนุนเสมอมา ขอขอบคุณคอลเลคเตอร์หลายๆ ท่านที่ไม่ได้
กล่าวถึงใน ณ ที่นี้ ขอขอบคุณอาจารย์ณอม ชากักดี สำหรับบทความและตัวอย่าง
ของผู้เป็นครูที่ดี ขอขอบคุณต้า บุษกร เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ที่อยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจ
และที่ปรึกษาเสมอมา

ETERNITY VILLAGE by PACHARA PIYASONGSOOT

July 11 - August 9, 2020
at ARTIST+RUN

Photo by
Pachara Piyasongsoot

Graphic Designer
Pachara Piyasongsoot

Translation and Proofreading
Nuttamon Pramsumran

Printed at
PARBPIM CO.,LTD.

Special Thanks to

**ARTIST+
RUN**

2198/10-11 soi taweewattana (narathiwat 22)
chong nonsi, yan nawa, bangkok
artistrun2016@gmail.com
099 454 5955